

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu (...) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił P. G. prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazano, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat i 9 dni stażu sumarycznego .

/decyzja ZUS – k. 12, akta ZUS /.

Od powyższej decyzji w dniu 7 maja 2015 r. r. ubezpieczony P. G. złożył odwołanie, w którym podniósł, iż nie zgadza się ze stanowiskiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł.. Podniósł, że pracował w Zakładzie (...) w Ł. na stanowisku galwanizer w pełnym wymiarze godzin tj. od dnia 14 maja 1974 r. do dnia 30 kwietnia 1991 r. Ponadto, ubezpieczony w ww. odwołaniu podkreślił, iż, dostawał szkodliwy dodatek oraz mleko. W oparciu o powyższe, ubezpieczony twierdzi, iż wykonywał swoją pracę w szczególnych warunkach. Ponadto, ubezpieczony P. G. w odwołaniu od decyzji załączył kserokopię świadectwa pracy z adnotacją, iż pracował na stanowisku galwanizera od 14 maja 1974 r. do 30 kwietnia 1991 r.

/odwołanie- k.2/.

W odpowiedzi na odwołanie, złożonej w dniu 7 maja 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy przytoczył argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto, wskazał, iż wnioskodawca nie przedstawił właściwego świadectwa, wydanego przez zakład pracy o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych w okresach, co najmniej 15 lat wykonywania stale i w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych.

/odpowiedź na odwołanie - k.7 /.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2016 r Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. G. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 kwietnia 2015 roku.

/wyrok – k. 24/

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 marca 2017 r pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/e – prot. z dnia 30.03.17 00:03:39/

Wyrokiem z dnia 30 marca 2017 r Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za II dugą instancję. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy poczyni ustalenia faktyczne dotyczące branży przemysłu Zakładu (...), szczegółowego zakresu obowiązków wnioskodawcy na stanowisku galwanizera oraz oceny, czy świadczenie tej pracy można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach.

/wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 56 – 59/

Na rozprawie w dniu 12 września 2017 r pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/ protokół rozprawy – k. 121 odw./

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...). W dniu 10 kwietnia 2015 roku złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek plik III akt ZUS/.

Wnioskodawca udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 r. staż sumaryczny wynoszący 27 lat, 9 dni.

/decyzja - k.12 plik III akt ZUS/

P. G. rozpoczął pracę w Zakładzie (...) w 1974 roku. Od 14 maja 1974 roku do 20 stycznia 1975 r był zatrudniony na stanowisku wykańczalnika, a następnie do 30 kwietnia 1991 roku był zatrudniony na stanowisku galwanizer . Od 8 września 1980 r otrzymywał dodatek za prowadzenie brygady, od dnia 1 stycznia 1987 r miał określone stanowisko brygadzista - glawanizer. Jako brygadzista był m.in. odpowiedzialny za całość pracy produkcyjnych, zobowiązany do przeprowadzania międzyoperacyjnej kontroli jakości produkcji, pobierania surowców z magazynu, przyrządzania elektrolitów i ich korygowania, konserwacji urządzeń galwanicznych, pobierania produkcji z magazynu podręcznego, nadzoru nad utrzymywaniem porządku, zaopatrzenie w szafki odzieżowe pracowników, przeprowadzania kontroli pomieszczeń.

/ świadectwo pracy k.6, angaże, karta obiegowa, k. 85 - 98, zakres obowiązków – k. 100, karta obiegowa – k. 82, angaż – k. 83/

Od dnia 23 kwietnia 1975 r dnia 6 kwietnia 1977 r odbywał zasadniczą służbę wojskową. Podjął pracę w dniu 25 kwietnia 1977 r na stanowisku galwanizera.

/karta przebiegu zatrudnienia – k. 11 akt ZUS, kserokopia karty obiegowej – k. 85/

Zakład należał do zakresu przemysłu lekkiego o branży metalowej. Wszystkie przedmioty były robione z metalu. Wydział, na którym pracował wnioskodawca nazywał się „wydział obróbki powierzchniowej” i składał się z 2 galwanizerni i lakierni.

Produkował część osprzętu dla wojska- były to elementy do spadochronu, karabińczyki i linki. Zakład wykonywał galanterię taką jak guziki dla wojska, klamerki, sprzączki, stelaże do namiotów, a także lusterka do rowerów, wsporniki do schodów. Zakład robił też początkowo metalowe suwaki. Były nakładane powłoki antykorozyjne, kadmowe i cynkowe oraz niklowe. Nakładano to na powłoki miedziane i mosiężne. Były one nakładane w kąpielach cyjankanicznych.

(...) przychodził do galwanizerni, trzeba było go odtłuścić chemicznie bądź elektrochemicznie- w ługu bądź w kąpieli cyjankanicznej. Był proces oczyszczania mechanicznego w bębnach. Te czynności trzeba było zrobić żeby przystąpić do pokrycia. Był to zakres obowiązków galwanizera. Następnie metal się trawił w kwasie azotowym. Następnie elementy wkładane były do bębna i odbywa się kąpiel galwaniczna. Kąpiel odbywała się w elektrolitach w zależności od rodzaju metalu, jest to roztwór metalu, który się nakłada i dodatkowe elementy- sól niklowa, siarczan niklawy, albo dwa cyjanki, miedzi cynki i sodu. Niektóre elementy były barwione np. wielosiarczkiem potasowym. Po kąpieli następowało płukanie, suszenie. Galwanizacja odbywa się w tej kąpieli. Wszystko odbywało się ręcznie. Elementy wyciągało się ręcznie.

Wnioskodawca wykonywał te czynności. Wnioskodawca pracował z cynkiem, z miedzią, niklem, z mosiądzem. Przy wytrawianiu wydzielaly się tlenki o nieprzyjemnym zapachu oraz cyjanowodór. Odbywały się w zakładzie badania powietrza. Każdy brał udział w całym procesie. Wnioskodawca pracował na wszystkich etapach - to jest cały czas praca na galwanizerni. Wnioskodawca miał styczność z kwasami.

/zeznania wnioskodawcy – k. 124 w zw. z k. 121 odw., zeznania świadków M. O. – k. 122 odw., H. I. - k. 123, B. S. – k. 123 odw., E. K. – k. 123 odw. – 124/

Wnioskodawca był brygadystą pracującym, dalej wykonywał te same czynności. Dodatkowo był odpowiedzialny za zmianę. Brygadzysta pracował tak samo jak pozostali galwanizerzy, dodatkowo zajmował się organizowaniem pracy, rozdzielał ją. Był to niewielki ułamek czasu pracy. Brygadzysta prowadził rejestr wykonanej pracy. Zajmowało to parę minut. Sprawdzał również obecność. Czynności brygadzysty wykonywał w ramach 8 godzin, mogło mu to zajmować około 30 minut na zmianie.

/zeznania wnioskodawcy – k. 124 w zw. z k. 121 odw., zeznania świadków M. O. – k. 122 odw., H. I. - k. 123, B. S. – k. 123 odw., E. K. – k. 123 odw. – 124/

Wnioskodawca otrzymał świadectwo pracy potwierdzające pracę na stanowisku galwanizera, nie otrzymał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

/ świadectwo pracy k.6/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków M. O. , H. I. , B. S. , E. K., a także zeznań wnioskodawcy. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie, co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania świadków oraz świadectwo pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony pracował, jako galwanizer w szczególnych warunkach w spornych okresach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 t.j.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa .

Zgodnie z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Z poczynionych ustaleń wynika, że sporny zakład należał do gałęzi przemysłu lekkiego, ale o profilu metalowym.

Zawarte w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uszeregowanie prac w poszczególnych branżach ma charakter porządkujący i jednocześnie tworzy domniemanie, że pracownik wykonujący prace w danej branży, wymienione w wykazie, pracował w warunkach szczególnych. Nie oznacza to jednak, że pracownik wykonujący te same prace w innej branży nie wykonuje jej w warunkach szczególnych. Czysto formalistyczne potraktowanie przynależności przedsiębiorstwa do określonej branży oznaczałoby niemożność uznania za pracę w warunkach szczególnych pracy identycznej z wykonywaną w innej branży, do której jednak formalnie przedsiębiorstwo nie należy. Takie rozumowanie byłoby absurdalne i oznaczałoby nierówne traktowanie pracowników wykonujących tę samą pracę, na takim samym sprzecznie, z których jedna - z uwagi na branżę - byłaby pracą w warunkach szczególnych a druga nie, co przecież skutkowałoby nabyciem lub - nie - prawa do emerytury. Istotna jest uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia wykonywanych prac, a te dla kierowców ciągników są identyczne bez względu na przyporządkowanie do branży. /tak wyrok SA w Lublinie z dnia 19 kwietnia 2016 r., III AUa 1206/15, lex 2044266/

Dopuszcza się możliwość uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach także w sytuacji, gdy zakład zatrudniający ubezpieczonego nie należy do określonej branży - według nomenklatury przyjętej w rozporządzeniu, ale wykonuje zadania całkowicie odpowiadające branżowej specyfice (zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2014 r., I UK 337/13, LEX nr 1458817, z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, OSNP 2015 Nr 5, poz. 66).

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 8, poz. 43 ze zm.), wskazuje, że w dziale III (hutnictwo i przemysł metalowy) występują prace wykonywane przez wnioskodawcę - prace galwanizera - cynkiem, miedzią i niklem (pkt. 76 - prace różne w hutnictwie i przemyśle metalowym).

Analiza treści zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. /Dz.Urz.MG.1987.4.7/, wskazuje że w wykazie A w dziale III pkt 76, 78 (w hutnictwie i przemyśle metalowym), IV pkt 28 (w chemii) znajdują się prace galwanizera - cynkiem, miedzią i niklem.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 - (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Z uwagi na to, że wnioskodawca posiada wymagany ogólny ponad 25 -letni staż pracy, ukończył wymagany wiek, zaliczenie powyższego, spornego okresu, do pracy w warunkach szczególnych skutkowałoby uzyskaniem przez ubezpieczonego wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2

okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów i z zeznań świadków.

Z poczynionych ustaleń wynika, że Zakład należał do zakresu przemysłu lekkiego o branży metalowej. Wszystkie przedmioty były robione z metalu. Wydział, na którym pracował wnioskodawca nazywał się „wydział obróbki powierzchniowej” i składał się z 2 galwanizerni i lakierni. Produkował część osprzętu dla wojska- były to elementy do spadochronu, karabińczyki i linki. Zakład wykonywał galanterię taką jak guziki dla wojska, klamerki, sprzączki, stelaże do namiotów, a także lusterka do rowerów, wsporniki do schodów. Zakład robił też początkowo metalowe suwaki. Były nakładane powłoki antykorozyjne, kadmowe i cynkowe oraz niklowe. Nakładano to na powłoki miedziane i mosiężne. Były one nakładane w kąpielach cyjankanicznych. (...) przychodził do galwanizerni, trzeba było go odtłuścić chemicznie bądź elektrochemicznie- w ługu bądź w kąpeli cyjankanicznej. Był proces oczyszczania mechanicznego w bębnach. Te czynności trzeba było zrobić żeby przystąpić do pokrycia. Był to zakres obowiązków galwanizera. Następnie metal się trawił w kwasie azotowym. Następnie elementy wkładane były do bębna i odbywa się kąpiel galwaniczna. Kąpiel odbywała się w elektrolitach w zależności od rodzaju metalu, jest to roztwór metalu, który się nakłada i dodatkowe elementy- sól niklowa, siarczan niklowy, albo dwa cyjanki, miedzi cynki i sodu. Niektóre elementy były barwione np. wielosiarczkiem potasowym. Po kąpeli następowało płukanie, suszenie. Galwanizacja odbywa się w tej kąpeli. Wszystko odbywało się ręcznie. Elementy wyciągało się ręcznie. Wnioskodawca wykonywał te czynności. Wnioskodawca pracował z cynkiem, z miedzią, nikiem, z mosiądzem. Przy wytrawianiu wydzielaly się tlenki o nieprzyjemnym zapachu oraz cyjanowodór. Odbywały się w zakładzie badania powietrza. Każdy brał udział w całym procesie. Wnioskodawca pracował na wszystkich etapach - to jest cały czas praca na galwanizerni. Wnioskodawca miał styczność z kwasami. Przez cały okres otrzymywał dodatek za pracę w szczególnych warunkach. Okoliczność, iż wnioskodawca był brygadzystą – galwanizerem nie ma wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem wnioskodawca był brygadystą pracującym, dalej wykonywał te same czynności. Dodatkowo był odpowiedzialny za zmianę. Brygadzysta pracował tak samo jak pozostali galwanizerzy, dodatkowo zajmował się organizowaniem pracy, rozdzielał ją. Był to niewielki ułamek czasu pracy. Brygadzysta prowadził rejestr wykonanej pracy. Zajmowało to parę minut. Sprawdzał również obecność. Czynności brygadzysty wykonywał w ramach 8 godzin, mogło mu to zajmować około 30 minut na zmianie.

Należy przypomnieć, że do pracy w warunkach szczególnych zaliczona jest także kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazanie (pkt. 24 dział XIV Wykaz A cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.). Poza tym przyjęcia, iż zatrudniony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie niweczą krótkotrwałe nieobecności na stanowisku pracy związane np. ze szkoleniami, pracami biurowymi, czy sprawozdawczością./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 27 listopada 2013 r. ,III AUa 391/13/.

Wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że okres zasadniczej służby wojskowej, odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...)).

Stanowisko takie znalazło potwierdzenie również w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku w sprawie II UZP 6/13, zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Biul. SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...)-101, zob. też. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13, LEX nr 1408683)/

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu nie ma znaczenia okoliczność, że Sąd Najwyższy w powołanej uchwale odnosił się do stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 grudnia 1974 roku, tj. do dnia wejścia w życie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ regulacje mające znaczenie dla oceny zasadności zaliczania okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia, w zakresie związanych z nim uprawnień, uległy zmianie dopiero od chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z 4 maja 1979 roku w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U nr 13, poz. 86 ze zm.) tj. od dnia 1 stycznia 1980 roku.

Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy w ww. uchwale nie można mieć wątpliwości, że zarówno ustawa z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym i ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej regulowały zasadniczą służbę wojskową, a jej przepisy gwarancyjne (odpowiednio art. 125 tej pierwszej oraz art. 108 ust. 1 tej drugiej) miały znaczenie dla uprawnień pracowniczych, zaliczając okres służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień (art. 125 ustawy z 1959 r.) oraz w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (art. 108 ustawy z 1967 r.), niemniej jednak nie może budzić wątpliwości, że znajdują one zastosowanie także w zakresie kwalifikowania takiej służby do okresów ubezpieczenia społecznego.

Podkreślić należy, że wnioskodawca od dnia 23 kwietnia 1975 r. do dnia 6 kwietnia 1977 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Bezpośrednio przed powołaniem do wojska wykonywał obowiązki galwanizera. Podjął pracę w dniu 25 kwietnia 1977 r. także na stanowisku galwanizera. Zachowany został, zatem wymagany 30 - dniowy termin zgłoszenia powrotu do pracy po odbyciu służby wojskowej.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe, co do wieku – ukończył 60 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Skarżący nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych – licząc od 20 stycznia 1975 r. do 30 kwietnia 1991 r.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek w dniu 10 kwietnia 2015 r., a w dniu (...) ukończył 60 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 1 kwietnia 2015 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania – kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc – za I i II instancję – ustalając stawki wynagrodzenia pełnomocnika na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz. U. 2015 poz. 1800 z późn. zm./ - § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 2 – w brzmieniu obowiązującym w dniu wpływu akt do SA w Ł. – 100% stawki – 360 zł (pełnomocnik został

ustanowiony przed sądem II instancji), oraz § 9 ust. 2 – w brzmieniu obowiązującym w dniu wpływu akt ponownie do SO w Łodzi – 180 zł.